

că-i păcat decât văzând într-o rugăciune sau în întrebările acelea din Molitfelnic. Deci conștientizarea păcatului. Dar în această conștientizare nu este numai lucrul acesta faptic. De câte ori ai încercat să convingi pe cineva că asta nu-i un lucru bun, un păcat, și nu te-a crezut? Și ce se întâmplă când începe să te creadă? Ce se întâmplă când eu conștientizez că un lucru a fost păcat? Încep să văd întunericul în care sunt. Și ce-mi arată acest întuneric? Decât că e prezentă o lumină pe undeva în viața mea. Deci conștientizarea păcatului, în două cuvinte este – v-o spun din partea filocalicilor și-a părintelui meu duhovnic – este lumina necreată, este Dumnezeu Însuși Care-mi luminează conștiința. Acum risc deznădejdea, dar acum nu-i momentul să deznădăduiesc că sunt mai rău decât ieri, ba sunt mai bine, sunt tot păcătosul de ieri, dar încep să fiu conștient. Văzând acum răul și întunericul păcatului meu pot să deznădăduiesc, dar eu sunt mai prețios în ochii lui Dumnezeu decât atunci când eram același păcătos

dar habar n-aveam. De ce? Fiindcă Dumnezeu găsește în mine pe cineva cu care poate să înceapă a vorbi și zicea părintele Sofronie: Viața pocăinței nu este altceva decât întoarcerea omului de către întunericul pe care astăzi lumina lui Dumnezeu mi-l descoperă, către acea lumină. Contemplarea luminii necreate, a lui Dumnezeu Însuși, nu este așa un fenomen cum ni-l închipuim noi. Este un lucru care este într-un firesc al dezvoltării omului, al devenirii omului întru ființă, un firesc, când omul a devenit o minte de Dumnezeu văzătoare fiindcă printr-o ascultare a graiului tainic al lui Dumnezeu îmi dezvăluie întunericul, încep să văd ceva în viața mea – dă-ne Doamne și auzi-ne ca rugăciune! – încep să văd însăși lumina. Părintele nostru Sofronie zicea: „de-abia atunci o să-ți dai seama că asta este acea lumină care în zilele deznădejdelor mele mă lumina ca să-mi văd întunericul, ca să încep călătoria mea dintru întuneric întru lumină”.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 25 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Buna Vestire
Marti 26 martie	18:00	Sfântul Maslu
Duminică 31 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Pentru versiunea digitală a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

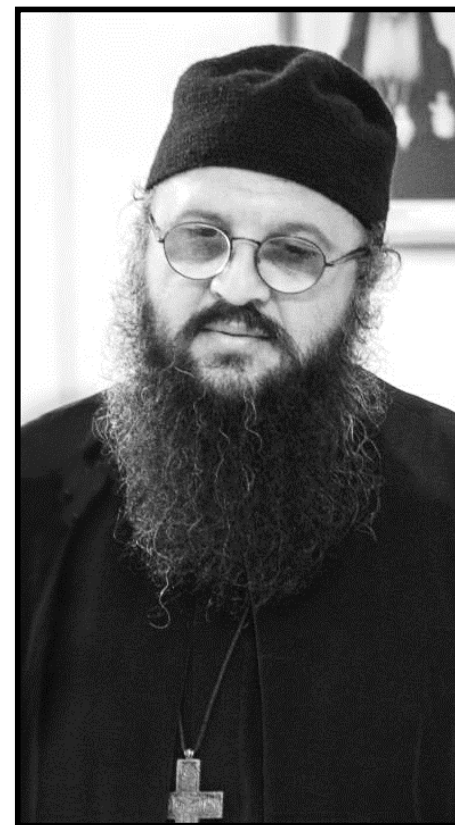

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 291 / 24 martie 2019

**ARHIM. MELCHISEDEC
UNGUREANU**

SFÂNTA MĂNĂSTIRE LUPȘA

SMERENIA BUNULUI-SIMȚ

Dacă suntem sinceri cu noi și cu ce observăm în jurul nostru, vedem că oamenii în ziua de astăzi nu prea se mai roagă lui Dumnezeu și, când se roagă, se roagă destul de formal, exterior. În momentul în care se roagă formal și exterior, ei alunecă de fapt în această mulțumire de sine pe care o vedem la Fariseul din Evanghelie, mulțumire ce plafonează înțelegerea duhovnicească – și atunci oamenii nu se mai roagă deloc, pentru că o rugăciune formală și exterioară nu hrănește sufletul, și sufletul, nehrănit fiind de această rugăciune formală, se plictisește să mai spună rugăciuni lui Dumnezeu. El se simte împovărat de aceste rugăciuni formale cu care își amăgește conștiința că și-a făcut datoria față de Dumnezeu – rugăciuni moarte, care nu au viață în ele și nu primenesc sufletul, nu au puterea să

îl ducă pe om înaintea lui Dumnezeu.

Și iată că Hristos Dumnezeu nostru ne arată că dacă vrem să trăim cu Dumnezeu, dacă vrem să curățescă Dumnezeu viața noastră, trebuie să descoperim în noi această rugăciune care se naște din dragostea noastră față de Dumnezeu – dragoste sinceră, dragoste vie, dragoste autentică -, pentru că altfel omul rămâne, ca și Fariseul, neîndreptat în viața lui, rămâne neschimbat. Vine omul la biserică, se liniștește puțin de atmosfera Liturghiei și se întoarce în viața lui – și nimic nu se schimbă.

Dar dacă astăzi începem să conștientizăm că de multe ori rugăciunile noastre sunt plictisitoare nu numai pentru noi, dar și înaintea lui Dumnezeu, atunci ne vom dori sau vom încerca să căutăm să ne rugăm altfel, să vorbim altfel cu Dumnezeu, să intrăm într-un dialog real cu Hristos, Cel Care așteaptă convorbirea cu noi. Căci El tânjește după această întâlnire reală.

Și dacă omul se întoarce către Dumnezeu "în duh și în adevăr", intră în această smerenie pe care o vedem și la Vameș, smerenie ce are mai multe trepte, mai multe adâncimi și profunzimi. Vameșul a avut smerenia bunului-simț. El și-a dat seama că dacă stă înaintea lui

Dumnezeu și Dumnezeu este știutorul inimii lui, nu poate să ascundă nimic – și atunci această "smerenie a bunului-simț" l-a făcut să aibă o rugăciune vie și să spună: *"Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului"*, fără nicio îndreptățire, fără nicio justificare, așteptând numai mila care izvorăște din nesfârșita dragoste a lui Dumnezeu.

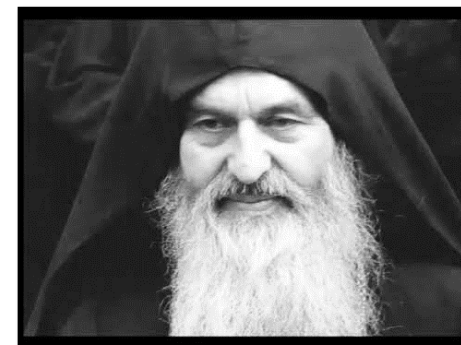
Și Hristos ne spune că Vameșul s-a întors mai îndreptat la casa sa. De ce s-a întors mai îndreptat la casa sa? Pentru că Vameșul a simțit în inima lui, concret, mila lui Dumnezeu când a spus *"Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului"*. Vameșul n-a fost zdrobit de rugăciunea lui, n-a fost plictisit de rugăciunea lui. Din contră, această rugăciune, în care el se osândește înaintea lui Dumnezeu, i-a dat posibilitatea lui Dumnezeu să vină și să-l mângâie, să-l lumineze, să-l încurajeze, să-l ridice - și așa să se întoarcă mai îndreptat la casa lui.

Noi, dacă suntem sinceri cu noi înșine, iubii frați și surori, vedem că avem multe de învățat și de la Vameș, și de la Fariseu. Pentru că nu faptele rele ale Vameșului l-au îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, ci smerita cugetare, când el și-a plecat mintea și s-a văzut osândit înaintea lui Dumnezeu. Și nu faptele bune l-au făcut pe Fariseu să se închidă în sine și să nu mai poată să primească mila lui Dumnezeu, ci

mândria și părerea de sine. Și atunci, cum spun cântările de la canoanele Triodului, să învățăm să lucrăm faptele cele bune asemenea Fariseului, dar să ne dobândim și această smerită cugetare, această "smerenie a bunului-simț", cum am numit-o eu, prin care noi, dacă stăm înaintea lui Dumnezeu, să ne vedem ca fiind ființe căzute, oameni păcătoși, oameni care au nevoie de mila lui Dumnezeu; oameni care au nevoie de dragostea lui Dumnezeu ca să le încălzească inima răcită și rănită de ghimpii păcatului; oameni care au nevoie de încurajarea lui Dumnezeu, pentru că El este Cel Care ne ridică pe noi, și nu numai că ne ridică, dar ne gătește nouă și împărăția veșnică și slava nepieritoare.

Înțelegând marea dragoste a lui Dumnezeu, înțelegând cât de smerit este Dumnezeul nostru, înțelegând că El voiește nouă, celor ce suntem păcătoși și netrebniți, să ne dea asemenea daruri dumnezeiești, să învățăm să ne agonisim această putere a rugăciunii smerite prin care să plecăm inimile noastre înaintea lui Dumnezeu și să cerem, ca și Vameșul: *Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!* Amin.

Sursa: **Arhim. Melchisedec Ungureanu**, *Prin tărâmul pocăinței. Cuvântări duhovnicești*, Editura Reîntregirea, 2018

**PĂRINTELE
RAFAIL NOICA**

LUMINA CONȘTIINȚEI

Pocăința nu este numai o părere de rău și o miorlăială pentru niște răutăți pe care le-am făcut, pocăința este, cum am zis, dinamica către viața veșnică. Încep să văd întunericul în care sunt. Și ce-mi arată acest întuneric? Decât că e prezentă o lumină pe undeva în viața mea. Deci conștientizarea păcatului, în două cuvinte este Dumnezeu Însuși Care-mi luminează conștiința. Acum risc deznădejdea, dar acum nu-i momentul să deznădăjduiesc că sunt mai rău decât ieri, ba sunt mai bine, sunt tot păcătosul de ieri, dar încep să fiu conștient.

Ce se întâmplă în pocăință? Uitați-vă câți oameni dimprejurul nostru, dar și noi ieri alaltăieri suntem inconștienți de păcate – trăim păcatul și nu știm că este păcat. De câte ori n-am auzit: „O! părinte, nu știam că ăsta-i un păcat!” sau eu cândva aceasta n-am știut